

Literární soutěž

Doma je doma

Eva Pragerová

Doma je doma

Byl den jako každý jiný, podzimní den. Bylo pondělí, začátek týdne, který snášejí studenti univerzity v Brně těžce, protože se jim nechce po víkendu do školy. Hrdinka našeho příběhu Marcela Trutnovská šla do školy spolu se svou kamarádkou jménem Ivana. Marcela s Ivanou byly nerozlučné kamarádky na život a na smrt už od školky. Šly tak spolu ještě kus cesty, ale najednou je dohonil Alvaro ze Sýrie a dal se s Marcelou do řeči. Ivana si v ten okamžik připadala bezvýznamná. Když konečně došli k budově univerzity a Alvaro šel na jinou stranu, obě dívky se daly znovu do hovoru. Ivana, Marcela a jiní spolužáci se se zvoněním shromáždili v učebně č 53, kde se nacházela jejich třída. Po první hodině následovala krátká přestávka. Marcela si vyšla na chodbu a hledala Alvara, protože jí neřekl to, co měl na srdci. Jakmile ho spatřila, běžela chodbou za ním. Alvaro byl rád, že ji zase vidí. Oba studenti se dali do hovoru a bylo jim spolu velmi dobře. Alvaro začínal mít Marcelu čím dál tím raději a Marcela to k němu cítila podobně. Rozhodl se tedy požádat Marcelu o ruku, i když se dlouho neznali. Doufal, že Marcela neodmítne. Přišel k ní, když byla sama a zeptal se: „Marcelo, já vím, že se dlouho neznáme, ale nevzala by sis mě, až dostudujeme univerzitu?“ Marcela chvíli váhala, ale nakonec svolila. „Tak dobrá,“ řekla s úsměvem. Alvaro byl tak šťastný, že by mohl vyskočit až k obloze.

Čas plynul, studenti postupovali do stále vyšších ročníků, až jednoho dne všichni úspěšně dokončili univerzitu. Marcela po zbytek dlouhých studijních let nezapomněla na

Alvarův návrh ke sňatku. Konečně dokončila školu a na cestě ke štěstí jí zbýval jen jediný krok, zeptat se rodičů zda by jim sňatek nevadil. Přišla tedy domů a řekla: „Maminko a tatínku, chtěla bych se vás na něco zeptat.“ Oba rodiče přišli k ní „A na co by ses nás chtěla zeptat dítě?“ Marcela chvíli váhala, ale nakonec se odhodlala. „Chtěla bych si vzít Alvara,“ oznámila stručně. Rodiče chvíli váhali, ale nakonec se otázali: „A víš jistě, že je to ten pravý?“ Marcela pohotově odpověděla „Jsem přesvědčena, že ano.“ Rodiče to chvíli zvažovali, ale pak maminka položila zásadní otázku: „A kde budete bydlet?“ O tom Marcela doposud nepřemýšlela, ale pak odpověděla, že by se chtěla podívat do Sýrie. Sýrie byla v té době velmi vyspělým státem s bohatou kulturou a zvyky. Mamince ani tatínkovi se to nelíbilo, ale chápali, že si jejich dcera nehodlá vzít nikoho jiného než toho chlapce. Chvíli všichni tři mlčeli. Marcela doufala, že jí to rodiče dovolí. Po nějaké době tatínek řekl: „Tak dobrá Marcelko, ale slib nám, že nám budeš pravidelně psát, jak se máš.“ Marcela souhlasila a mohla se začít chystat svatba. Alvarovi rodiče nebyli proti, aby jejich dítě šlo za svým srdcem. Byli rádi, že jim syn zůstane v rodné zemi. Svatba se smluvila na 16. června 1991 v České republice.

Dny ubíhaly jako voda v řece až nadešel den svatby. Marcela měla krásné bílé svatební šaty se závojem a Alvaro se oblékl do černého smokingu. Na svatbu dorazila spousta lidí včetně Ivany, která si svatbu nechtěla nechat ujít. Bylo krásně, svítilo slunce a vzduch byl příjemně teplý. Po obřadu šli hosté společně s novomanželi ke svatební tabuli. Jedli, pili, povídali si a Marcela se už nemohla dočkat, až uvidí Sýrii. Do Sýrie měl manželský pár odletět týden po svatbě. Týden utekl jako voda a nadešel smutný čas loučení. V Marcele se mísil smutek, protože opouštěla rodnou zemi a rodný kraj, zároveň jí však nechyběla touha poznat a zažít něco nového.

Alvarova rodina bydlela v Damašku. Damašek Marcelu okouzлил. Ráda se procházela starými uličkami. Nastěhovali se do útulně zařízeného bytu, který dostali jako svatební dar od Alvarových rodičů, kteří byli velmi majetní. Marcela byla v bytě spokojená a velice rychle si v Sýrii zvykla. Sýrie patří do arabského světa, ale tradice jsou zde přece jen trochu odlišné od zvyklostí obyvatel sousedních států. Lidé zde byli velmi příjemní, usměvaví. Marcela zde viděla i ženy za volantem a lidi oblečené v evropském oblečení. Musela se naučit místní jazyk. Osvojila si základy arabštiny a francouzštiny, kterou používala Alvarova rodina. Za rok po svatbě se jim narodila dvojčata Roland a Eva. Roland dostal toto jméno, protože se rodičům líbil význam jména. Roland totiž znamená statečný. Pro dceru vybrali jméno Eva, které se užívá jak v Čechách, tak i v Sýrii. Obě děti byly zvědavé a Marcela je zahrnovala láskou a pozorností. Děti rostly jako z vody. Už jim byly čtyři roky, a Marcela se rozhodla dát je do školky. Nemusela se bát, že by se neuměly dorozumět, protože s arabštinou i s francouzštinou se seznamovaly od dětství. Marcela nedala dopustit ani na svůj rodný jazyk češtinu, a tak se doma s dětmi jak ona tak i Alvaro bavili česky. Alvaro češtinu ovládal docela dobře, vždyť v Česku dlouho studoval. Rodina se měla dobře, dětem se ve školce líbilo a už se nemohly dočkat školy. Dvojčata už do školky nechodila, a začala chodit do školy. Ve škole si obě dvojčata našla spousty kamarádů. Evina nejlepší kamarádka se jmenovala Perla. Eva si školu bez Perly nedokázala představit, Rolandovi byla Perla lhostejná. Rolandův nejlepší kamarád se jmenoval Alan. Spolu se svými kamarády se Roland a Eva posunuli až do páté třídy. Marcela začala v místní škole vyučovat češtinu a byla velmi spokojená.

Ale někdy po těch hezkých chvílích musí přijít i ta smutná. Ten den bylo pod mrakem a právě se Roland a Eva vrátili ze školy domů. Tu najednou u dveří zazvonil zvonek. Marcela

šla otevřít a ve dveřích spatřila tamějšího policistu. Policie většinou nenosí dobré zprávy, a tak už se Marcela začala bát. Policista na nic nečekal a spustil: „Jste paní Marcela, manželka Alvara Tetele?“, zeptal se. „Ano to jsem“ přikývla Marcela, „stalo se snad něco?“ „Musím vám oznámit smutnou zprávu,“ pokračoval policista. „Vašeho manžela na přechodě srazilo auto a pan Tetele střet s autem nepřežil,“ oznámil policista. V Marcele jakoby hrklo, Alvaro byl pro ni a pro děti vším. Nedokázala uvěřit manželově smrti a tak jen zabouchla dveře. Žal, který Marcelu pohltil, by nedokázal nikdo popsat. Dvojčata přiběhla k matce a zeptala se: „Co se stalo mami?“ Marcele nezbývalo nic jiného než říci dětem pravdu. Obě děti byly touto zprávou zdrceny a ani jeden z nich nenašel řeč. Děti tak žily bez otce a Marcela bez manžela. Ale všechno jednou přebolí i smrt milované osoby. Čas plynul nezadržitelně dopředu a děti už byly dva roky na zdejší vysoké škole. Uplynulo už několik let, co se jejich rodina stala neúplnou, ale čas nikdo z nás nezastaví. Děti rostly pořád, a Damašek se neustále zvětšoval.

Objevil se však další problém. Od roku 2011 začala politicky nesourodá opozice usilovat o svržení prezidenta v Sýrii a postupně zde propukla občanská válka. Marcela neměla to srdce, aby odešla a děti, které zde chtěly zůstat, nechala v Sýrii. Měly zde kamarády a chtěly tady dostudovat. Ještě rok počkala, ale to se válka rozšířila až do Damašku, kde od poloviny července roku 2012 probíhala přibližně týden bitva o Damašek. Marcela nyní chtěla stůj co, stůj odejít zpět do Česka. Jednoho dne tedy řekla dětem, že Sýrii opustí a vrátí se zpátky do Čech. To se ale nelíbilo Rolandovi, který zde nově otevřel obchod a chtěl se ženit. Marcela však trvala na svém a řekla Rolandovi: „Zůstaň tu, jestli to považuješ za dobrý nápad. Jsi už plnoletý a tak si můžeš svůj život řídit sám.“ Eva chtěla odejít s matkou, a tak si obě sbalily kufry a vydaly se na letiště. Roland se s nimi přišel rozloučit a pak se vrátil do obchodu. Eva s Marcelou už byly v půli cesty zpět do Česka a obě se už těšily, co je zde bude čekat. Čechy Marceliny děti znaly, protože sem jezdily na prázdniny. Konečně přistály na brněnském letišti a Marcela zavedla Evu za svými rodiči. Ti je s radostí uvítali a ptali se po Rolandovi, proč nepřišel. Marcela jim vysvětlila důvody, kvůli kterým chtěl zůstat v Sýrii. Prarodiče byli smutní, ale jeho důvody chápali. Měli o něj strach.

Roland se však v Sýrii dlouho nezdržel. Válka už totiž začala ničit budovy a jemu bomba rozbila obchod. Rozhodl se se svojí ženou také odejít do Česka. Sbalili si kufry a vydali se na letiště. Po přistání vyhledal matku a sestru a všichni bydleli poblíž Marceliných rodičů.

Nyní Marcela žije ve své rodné vlasti, okolo sebe má své nejbližší. Po letech strávených v cizině a po tom všem, čím si prošla, přišla na zásadní věc. Nic není tak důležité, jako láska, přátelství a hlavně vzájemná tolerance a mír. Marcela znovu poznala, co to znamená, když se řekne: „Doma je doma“.